

Modrá past

Svívalo. Gorn se rozhlédl kolem sebe. Stál jen kousek od bývalého zavaleného dolu, na plošině, jež se tyčila nad průsmykem do obývanějších částí Khorinisu a nad cestou na místo výměny. Kolem nebylo nic moc zajímavého. Párek mrchožroutů o kus dál u vchodu do dolu ještě spalo. „Co máme k snídani?“ pronesl jen o pár metrů dál Diego. „Vypadá to, že si upečeme párek spáčů,“ uchechtl se Gorn, dívaje se na Lestra s Miltenem, spící opodál. „Když já radši mrchožrouty...“ odvětil Diego. „Tak si je běž ulovit, leží támhle, kousek od zavaleného dolu,“ navrhl Gorn. Diego se jen pousmál a sejmul luk ze svého ramene. Pomalu a opatrně se plížil k dvěma spícím a nic netušícím mrchožroutům. Když byl na dostřel svého dlouhého luku, zastavil. Napjal luk. A snídaně byla na světě.

Po té, co s Gornem rozdělali oheň a začali rožnit prvního mrchožrouta, začali se postupně probouzet i jejich dva přátelé, Milten a Lester. „Ah, tak naše slečinky už vstávají,“ řekl Gorn. „U Innose,...“ kafral si Milten pod fousy (a že už jich pár měl). „Zatímco jste vy dva chrápali, tady Diego nám ulovil snídani,“ vychvaloval hned Diega Gorn. Lester se podíval nad oheň, kde se pomalu rožnil mrchožrout. „Máte tak hodinu, než bude snídaně,“ odhadoval Diego.

Když se všichni usadili kolem ohně (kromě Gorna, který obsluhoval rožeň), dali se do řeči. Bavili se o tom, jak padla bariéra nad hornickým údolím, jak jejich přítel, nyní král Rhobar III. porazil nemrtvého draka a nastolil mír v Myrtaně. Taky se bavili o Lestrově malé farmě v Lagu, o Diegově honosném sídle v Mora Sul, a o Gornových povinnostech coby jednoho z generálů Myrtanské armády. Jak se tak bavili, začala do ohně kapat šťáva z rožníku se mrchožrouta. „Žraso!“ křikl Gorn.

Každému z našich čtyř přátel leželo v misce jedno mrchožroutí žebírko. Jedli, povídali a vzpomínali. „Vzpomínáte, jak se zavalil Starý důl? To byly časy...“ zavzpomínal si Diego. „Nebud' sentimentální,“ okřikl ho usmávající se Gorn. „Co kdybychom začali pomalu skládat tábor?“ navrhl Milten. „Dnes jsme plánovali jít na starý hrad, ne?“ „Ano, chtěli jsme...“ řekl Lester, ale byl přerušen. Nebe se najednou zatáhlo, a začalo modře až modro-červeně zářit. „Co se děje?“ volal Diego. „Vypadá to jako... magická bariéra!“ snažil se okolní rachot překřičet Milten. „Musíme rychle dolů, tahle plošina se začíná hroutit!“ navrhoval Lester. „Dobře, rychle dolů!“ rozkázal Diego.

Asi v půli sestupu z plošiny se hluk utišil. Nad hornickým údolím se tyčila modrá kopule. Naši přátelé byli v pasti. „Musíme zjistit, co tady dělá ta bariéra,“ uvažoval Diego. „Půjdem na Starý hrad, snad něco zjistíme tam... je to nejobytnější místo v kolonii.“ „Ale pohnem, hoši, nad náma se začíná dít peklo,“ poznamenal Gorn. A opravdu. Kameny od zavaleného dolu lítaly do všech stran, až to odhalilo jeden ze vstupů do dolu. Stromy padaly, a v půli celé plošiny se udělala trhлина. Lester, který šel poslední, se dostal na zem pod plošinou. A právě včas. Přírodní „schody“, po kterých se dostali nahoru, i dolů se v jeden moment rozpučly na několik statisíců malých kamínků. „Právě včas,“ oddechl si Diego.

Toho odpoledne se čtveřice našich přátel dostala ke Starému hradu. Brány byly otevřeny a stála u nich stráž, jež měla brnění, jako bývalí Gomezovi strážníci. Když se přátelé dostali na dostřel, Diego navrhl, aby šel jen on prozkoumat situaci. Nikdy nebyl proti, a tak Diego pokračoval, zatímco, Milten, Gorn a Lester zůstali vzadu.

„Stůj!“ řekl strážný. „Co tu chceš?!“ „Jmenuji se Diego, jsem vládcem Mory Sul na Varantské poušti...“ „Jo, a já jsem Rhobarova manželka. Co tu chceš?“ „Já a mí přátelé jsme byli na... ehm... výletě tady v údolí když se objevila tahle bariéra, a my se snažíme zjistit, co to má znamenat.“ „Na výletě, jo? Tak si uděláš další výlet. Do naší vězeňské cely!“ vyhrkl strážný s tasením meče. Z hradu začali přibíhat další strážníci, někteří se sekerami, někteří s kušemi. Bylo jich něco kolem dvanácti, když Diego vyhodnotil, že nemá smysl s nimi bojovat. Sejmul z ramene luk, a hodil ho na zem. Jeden ze strážných zvedl sekeru, a tupou stranou ho praštil po hlavě. Diego padl k zemi a ztratil vědomí...

„Už je to hodina a ten krysoktí mozek se pořád neukázal,“ nadával Gorn. „Co se mu asi stalo?“ „Těžko říct, ale rozhodně nic dobrého,“ uvažoval Milten. „Váš přítel byl zajat strážemi hradu,“ řekl tichý hlas. „Kdo u Beliara si?“ tasil sekeru Gorn. „Znáš mě Gorne, stejně jako já tebe. Podívej!“ řekla postava stojící půl metru od našich přátel, kteří tábořili u mostu k táboru. Pod kápí Gorn viděl delší plnovous a náznak černých vlasů. Muž měl táhlou jizvu od nosu až k bradě. „Blade... si to vážně ty starý brachu?“ udiveně řekl Gorn. „Kde se tu bereš? Od pádu bariéry jsem tě neviděl!“ „To je na delší povídání. Co je teď podstatné, že vašeho přítele chytily stráže. A dřív nebo později ho popraví. Dělalí to každému. Ale spolu bychom možná měli šanci ho zachránit...“ „Co jsou ty stráže zač? Kdo jim velí?“ zjišťoval Milten. „Pamatujete si baala Tyona, z bývalého bažinného tábora? Mezi jeho muži se říká, že ho posedl ho nějaký zlý démon. Jiní si myslí, že se zbláznil. Co je důležité, že s cizinci jedná hodně brutálně. V lepším případě je nechává popravít. Ale někdy potřebuje testovací subjekty...“ „Musíme ho zastavit,“ rozhodl Gorn. „Blade, můžeš se dostat na hrad? Nepozorovaně?“ „Dnes a denně.“ „Dobře, zjisti, kde Diega drží. My zatím rozděláme tábor. Víš, kde je jeskyně v lese na starý důl?“ „Ano, párkrát jsem tam přespával za svůj čas zde v kolonii...“ „Dobře, přit' bys mohl před úsvitem, abychom se dohodli, jak na hrad zaútočíme.“ „Dobře, budu tam za úsvitu nejpozději.“

Večer v táboře Gorna, Lestera a Miltena bylo rušno. Všichni tři kamarádi plánovali, jak zaútočit na Starý hrad. „...nesmí vědět, že útočíme! Jinak zavřou brány a je konec!“ říkal zrovna Milten, když do jeskyně vkročil Blade. „Vašeho přítele chtějí zítra v poledne popravít,“ informoval trojici přátel Blade. „Myslím, že útok proběhne zítra za úsvitu!“ energicky reagoval Gorn. „Moje sekera už se těší, až rozseká pár lebek!“ „Ano příteli, ale zůstaňme klidní! Když na ně se řevem naběhneme, nemáme šanci... Blade, myslíš, že se můžeš před naším útokem dostat dovnitř a krýt nás z bránové věže?“ „Ano, chtěl jsem to navrhnout... snad to výde!“ odvětil Blade. „My zaútočíme přímo na hlavní pránu za úsvitu! Tak hurá spát, ať to zítra zvládneme! Osud našeho přítele je v našich rukách!“ ukončil plánování Gorn.

V noci se Milten náhle vzbudil. Všichni ostatní spali, bylo slyšet Gorna jak chrápe. Milten se převalil, a snažil se usnout. Po čtvrt hodině marné snahy to vzdal a zvedl se. Vyšel před jeskyni, chodil sem a tam a přemýšlel. Přemýšlel nad bariérou, nad různými magickými paradoxy, a tak různě... Když v tom krajinu zalilo ostré fialové světlo, a před Miltenem stanul staře vypadající mág. Měl černo-fialové roucho, temný pohled, dlouhý plnovous a bílé vlasy. Zahleděl se Miltenovi hluboko do očí. „Rád tě opět vidím Miltene, můj bývalý učedníku. Vzpomínáš si na mě?“ „Mistře Corristo... vy jste zemřel! Tohle není možné!“ „Taky jsem si to myslel... ale bylo to trochu jinak než si všichni myslí. Ostatní mágové byli zabiti, to je pravda, ale já jsem Gomezovy plány prohlédl, a dříve než přišli stráže do našeho chrámu a začali vraždit, jsem se teleportoval pomocí pentagramu na skřetí území.

Začal jsem opět spolupracovat s Xardasem, a postupem času se ze mě stal jeden z Beliárovy elity. Nyní jsem velkým temným mágem! A ty teď poslouchej, chlapče. Mám pro tebe nabídku. Respektive, má ji Beliár, a já jsem jen zprostředkovatel, ale to je nepodstatné. Víím, že vašeho přítele drží na Starém hradě muži baala Tyona, nebo jen Tyona, to je jedno. Pomohu vám s útokem na hrad. Ale jako cenu chci Tyonův život. Ten se musí zodpovídat Beliárovi za to, co udělal.“ „A co provedl tak strašného, že na něj pán temnot posílá své elitní stoupence?“ „No, není toho málo. Znovu stvořil bariéru. A co je nejhorší, zjistil jedno strašlivé tajemství, které se nesmí dostat ven.“ „No, asi bych se měl zeptat přátel...“ začal uvažovat Milten. „Dobře, tak je vzbud!“ řekl Corristo. Po trochu delší diskusi se Gorn s Lestrem shodli, že Corristova pomoc je dobrou nabídkou. Blade se k tomu nevyjadřoval, bylo mu to jedno.

Za úsvitu Blade vyrazil na hrad. Proplížil se kolem stráží tak, jako už mnohokrát před tím. Vylezl na věž. Sejmul z ramene luk, založil šíp, a čekal. Asi po deseti minutách čekání uslyšel Gornův signál. „No, signál, on je to spíš Gorn samotný...“ pomyslel si. Gorn, který se co nejméně nápadně připlížil k bráně, zrovna vyrazil, toče svou milovanou sekerou nad hlavou kosil strážce hlava nehlava. Od lesa už přibíhal Lester, se svým drtičem kamene, a z bývalého chrámu mágů ohně byl slyšet zvuk kouzel. To se Milten a Corristo teleportovali dovnitř a „pročarovávali“ si cestu na nádvoří.

Blade střílel, dokud měl šípy v toulci. Pak si uvědomil, že strážce, které chodí, mají jiné brnění. Z tradiční bývalé Gomezovy rudé přešli na obyčejnou plátovou zbroj, s helmami. A bylo jich pořád víc. Corristo křičel cosi nesrozumitelného v jazyce prastarých, lester se potýkal na opačné straně nádvoří s třemi strážnými najednou, gornova sekera se hýbala ve smrtících obloucích, kdy každý pohyb předznamenával smrt dalších stráží a Milten... Milten nebojoval. Navzdory veškeré té bitevní vřavě si zachoval chladnou hlavu. Zrovna zaklekl k jednomu z mrtvých vojáků v plátové zbroji. Sejmul jeho helmu, a uviděl lebku. Strážný nebyl živý, ale nemrtvý. „Jsou to kostlivci!“ křičel Milten.

„Ano, jsou to rozhodně kostlivci... alespoň většina z nich,“ ozval se hlas baala Tyona. Byl hluboký, a přestože mluvil ne moc nahlas, bylo ho slyšet na celém nádvoří. Boj ihned ustal. Corristo přestal kouzlit, a zahleděl se na bývalého sektáře. „Rád vás vidím, mistře Corristo,“ pousmál se Tyon. „Copak vám váš pán neřekl, co se tady na hradě děje? Co se děje v tomhle údolí?“ „Bylo mi řečeno, že si hrozba, kterou si Beliar přeje zničit!“ vykřikl Corristo, a mrštil po Tyonovi ohnivou koulí. To vedlo k řadě událostí. Prvně Tyon napřáhl ruku a ohnivý výboj zastavil, načež jej poslal zpět na jeho sesilatele. Corristo padl k zemi, prošpikován ohnivou koulí skrz na skrz. „Nemyslím si, že kdokoliv z vás čtyř by mi mohl ublížit. Proto, prosím, schovejte svoje zbraně, a pojdme si promluvit,“ navrhl Tyon. Gorn se podíval na Miltena a poté na Lestera. V tu stejnou chvíli zastrčili zbraně (nebo kouzla) zpět za opasky. Blade si hodil luk na rameno, a začal slízet dolů na nádvoří.

„Budeme se chovat jako civilizovaní lidé... pojdte se se mnou posadit...“ lákal naše přátele Tyon. „No, vono se to má takle...“ povídá Gorn, „my bychom se prvně rádi ujistili, že je náš přítel Diego v pořádku...“ „Ale zajisté! Ty tam, přiveď našeho hosta z žaláře! A ty, zajdi do sklepa pro víno. Červené. Dones ho do mé pracovny,“ začal svým nemrtvým strážím rozkazovat Tyon.

„Tak, asi byste rádi slyšeli, co se tady děje,“ začal Tyon, když už všichni přátelé spolu s Diegem seděli v jeho pracovně nad poháry vína. „No, to teda jo!“ vyjádřil názor ostatních

Diego. „No, začalo to už pádem Spáče. Když byl ten arcidémon poslán zpět do jiné dimenze, vytvořilo to magickou anomálii, která způsobila, že někteří členové bratrstva začali bláznit. Ale já jsem se nezbláznil, stejně jako například Angar. Mě to posílilo. Já jsem tu energii, anomálii vstřebal a začal ji utvářet pro svoje účely. A asi po patnácti letech jsem se stal tak mocným jako všech třináct mágů, Xardase té doby nevyjímaje, kteří tvořili bariéru. Tak jsem se rozhodl tu reakci zduplikovat... a obnovit bariéru. Tahle je ale mnohem silnější. Jak si již Milten mohl povšimnout, magie zde má větší sílu. Tahle bariéra vytváří pole, které zvyšuje její efektivitu a snižuje její náročnost... a jen k jednomu účelu...“ „A to k? Zničení světa, všech známých civilizací, něco takového?“ vypálil Gorn. „Nikoliv, příteli. Vše, po čem prahnu, je tato země a její bohatství. Přemýšleli jste někdy nad tím, proč se v Hornickém údolí děje tolik „zlých“ věcí? Spáč, draci,... Všechno kvůli jedinému. Pod touto zemí, přesněji v katakombách ohně starých jako sám Innos, se nachází jedno z Beliárových tajemství. Je to ono tajemství, o kterém ti, Miltene, řekl včera v noci Corristo. Je to portál. Portál do něčeho staršího než bohové. Stabilní portál do samotného chaosu.“

V místnosti zavládlo ticho. Milten si zamyšleně povzdechl. Diego se snažil vstřebat, co právě slyšel, stejně tak jako Lester a Blade. Gorn sledoval, jak po místnosti lítá moucha. Milten ztěžka pronesl: „A co s tím portálem chceš dělat?“ Tyon se mu podíval do očí. Z jeho pohledu bylo vidět, že odpověď se Miltenovi nebude líbit. „Chci zničit bohy. Poslat je zpět do chaosu. Už tomuto světu provedli dost.“

Milten vytřeštil oči. „To nemůže myslet vážně,“ pomyslel si. Podíval se Diegovi do očí. Uviděl v nich to, co tam čekal. Zájem. Diego nikdy nebyl zbožný muž. Ale zbavit se bohů... Miltenovi to připadalo absurdní. „To se ti přece nemůže povést...“ řekl Milten. „Ale může. Stačí jen správné načasování. A pak bude svět zbaven nadvlády bohů. Pochop, co to bude znamenat.“ „Zkázu,“ odvětil Diego. „Nemůžeme tě nechat zbavit svět bohů. Ano, sice toho hodně zapříčinili, ale jsou to... bohové! Bez nich bychom tu nebyli! Jsi naprostý blázen, pokud si myslíš, že tento svět přežije bez bohů...“

„Blázen...“ zasmušile zamumlal Tyon. „A kým jsi potom ty? Kdo jsi, abys mě soudil? Jsem mocnější než všichni mágové v tomto světě!“ „Já?“ zeptal se Diego, „já jsem jen člověk, který za svůj život viděl tolik věcí, a nikdy neztratil výru. Ne v bohy, na těch jsem nikdy nelpěl, ale věřím v nápravu a zlepšení společnosti.“

Tyon se na Diega hluboce podíval. Na chvíli, maličkou chvíli se zdálo, že s ním bude souhlasit. Ale ne. „Pokud mi nechcete pomáhat v mých plánech, doporučuji vám si najít cestu pryč z Hornického údolí, než si najde cestu, jak vás zabít.“ „Vyhrožuješ nám snad, mágu?!“ zvedl pohled Gorn. „Vyhrožovat? Ne, já vám jen radím...“

„Tak si svoje rady nechej pro sebe!“ zahřímal hlas muže, jež právě vstoupil. „Myslel jsem si, že dáš na moje varování, a necháš celou tu záležitost být! Očividně se to nestalo!“ „Xardasi... co ty tady děláš?“ trochu vykolejeně reagoval Tyon. „Přišel jsem se ujistit, že bohové nebudou zničení, Tyone. Máš poslední šanci toho nechat.“ „Ne, to neudělám. Nezahodím patnáct let studií jen proto, že mi vyhrožuje nějaký temný mág!“ vykřikl sebejistě Tyon. Oba s Xardasem stáli proti sobě a dívali se si do očí. V jednu chvíli oba začali mluvit. Mluvili prastarým jazykem. Ve své maximální koncentraci ani jeden z nich nepostřehl, co dělá zbytek osazenstva místnosti. A Tyon už nikdy nezjistil, že to byla právě Gornova sekera, která se mu zasekla svrchu do hlavy. Xardas přestal s čarováním a

zahleděl se na Gorna. Potom se jeho koutky zvedly a začal se smát. „U Beliarova dechu chlapče... hezky si vyřešil takovýto problém... Tyon zapomínal, že nejlehčí cesta je očividně taky cestou.“

Večer, když našich šest hrdinů pochovalo Tyonovo a Corristovo tělo (na Xardasovu prosbu) a seděli v tábořišti v jeskyni, odkud ráno vedli svůj útok, rozpovídal se Xardas o všem, co zažil, a to on moc často nedělal. „Myslíš, že ta jeho prořízlá pusa má něco společného s tou pálenkou, kterou jsme našli na Starém hradě?“ potichu zašeptal Gorn Diegovi do ucha. Diego se jen pousmál a poslouchal dále Xardasovu historku o tom, jak pomohl králi Rhobarovi ve Spáčově chrámu. Najednou se ozval Blade, který byl celý den překvapivě tichý. „Pánové, všimli jste si, že nad námi se stále tyčí bariéra? Co s ní budeme dělat?“ „Xardas ví... Xardas vzpomíná...“ snažil se říci již těžce opilý Xardas. „No, já si myslím, že to nebude problém... máme dost teleportačních kamenů, abychom se odtud dostali...“ uklidňoval Milten. „Jo, ohniváček má pravdu...“ přitakával Xardas. Milten se podíval na Lestera. „Lestere, byl bys tak laskav a pomohl panu pálenkovi na kutě?“ „Zajisté, „ohniváčku“,“ odvětil Lester. Vytáhl ze svého brnění svitek spánku, a použil ho. V mžiku oka byl Xardas složený na zemi a chrápal.

„Nekromanté očividně nemají moc velikou výdrž, co do pití pálenky...“ uvažoval Diego. „Bylo mi potěšením vás vidět a zase tady s vámi pracovat přátelé, a díky za záchranu, ale moje finance v Mora Sul mě potřebují...“ loučil se. „Moje farma už určitě zarostla plevelem, co jsem byl pryč,“ smutnil Lester. Taky už půjdu domů. „A já musím podat správu církvi, co se tady událo...“ odůvodňoval Milten svoji povinnost opustit společnost. „No, já se zase musím zodpovídat našemu příteli králi...“ pousmál se Gorn. „Toho to určitě bude zajímat.“ „Já zůstanu v kolonii a budu dál žít svůj obyčejný život lovce,“ řekl Blade. „A pohlídám toho starouše, než se probudí. A taky mu vysvětlím, že pít moc se nevyplácí.“

A s těmito slovy se naši přátelé „rozešli“ do svých domovů. Bariéra stála nad Hornickým údolím jako za starých časů, ale zajatci do ní nebyli vhazováni za sebemenší prohřešky. Několik měsíců po této události jmenoval král Rhobar Bladea pánem hornického údolí, a správcem Starého hradu. A lidé za pomoci teleportačních kamenů bariéru opouštěli i do ní přicházeli. A Xardas? Ten si znovuzobyl svůj věž ve skřetím území a pustil se znovu do bádání...